עולות א"ר זעירא כמה דאת אמר תמן (א)תנאי ב"ד הוא על המותרות (האובדות) שיקרבו עולות כן את מר אוף הכא תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקרבו עולות א"ר יוסי לרבי יעקב בר אחא אין זה מזיד א"ל מכיון שהוא תנאי ב"ד אין זה מזיד: א"ר(ב) יסא עד דאנא תמן שמעית קל רב יהודה שאל לשמואל אהפריש שקלו ומת א"ל יפלו לנדבה ומותר עשירית האיפה שלו רבי יוחנן אמר ביוליכם לים המלח ר"א אמר יפלו לנדבה עשירית(ג) האיפה של כ"ג רבי יוחנן אמר חוצה אותה ואח"כ מקדשה רשב"ל אמר גמקדשה ואח"כ חוצה אותה מתניתא פליגי על רבי יוחנן מקריב(ד) מחצה ומחצה אבד פתר לה שכן אפי' מעות ילכו לים המלח מתניתא פליגי על [א]ר"ש בן לקיש נמצאו שני חצאין קריבין ושני חצאין אבודין ותני עלה מחצה ראשון דומחצה שני תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה פתר לה[ב] (ה) (ב)כר' ישמעאל דאמר העשרון מקדש כשהכהן(ו) מתקרב תחילה לעבודה מביא עשירית (ז)האיפה שלו [ג]ועובדה בידו וא' כה"ג ואחד כהן הדיוט שעברו עד שלא הביאו עשירית האיפה שלהם [ד]עבודתן כשירה רבי(ח) מנא בעי מימר זבו ביום שנתקרב תחילה לעבודה בו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שתים אחת לחינוכו ואחת לחובת היום 1תופיני (ט) בשעת הבאה תופיני ואין בשחרית תופיני והא תנינן(י) חהעמידו עושה חביתין לעשות חביתין א"ר חייא בר טאחא לעשות חמין ילרבוכה תופיני רבי(כ) יסא בשם ר' חנינה מטגנה ואח"כ אופה אותה רבי אחא בשם ר' חנינה כאופה אותה ואח"כ מטגנה [ה]תופיני תאפינה נא רבי אומר לתאפינה (ל)נאה רבי דוסא אומר תאפינה (מ)ריבה אתיין אלין פלגוותא כהינין פלגוותא מ"ד תאפינה נאה כמ"ד (נ)אופה ואח"כ מטגנ' ומ"ד תאפינ' נא כמ"ד(ס) מטגנה ואח"כ אופה [ו]לא סוף דבר שמת אלא נאפילו נטמא ואפילו נדחה ממום תני (ד)(ר' יוסי בן עזי) ר' יהודה בר פזי דבר דליה ואפילו נדחה ממום מנין(ע) לכהן גדול שמת ולא מינו (פ)אחר תחתיו שתהא מנחתו קריבה משל יורשים ת"ל מבניו יעשה אותה יכול יביאנה לחציים ת"ל אותה כולה אמרתי דברי רבי יהודה ר"ש אומר אינה באה אלא משל צבור [ז]שנאמר 2חק עולם (ממי שהבריות שלו) מי שהברית כרותה לו כליל תקטר בליל להקטרה: כהן גדול שמת וכו': רבי בא בר ממל בעי מחלפה(צ) שיטתיה דר"ש [ח]תמן אמר משל יורשין והכא אמר משל צבור (ה)א"ר חייה בר

בר

קרבן העדה

הוא וכו' וצ"ק לר"י: **כמה דאת אמר תמן.** בריש פרקין: **תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקריבו עולות** הלכך לא חיישינן דלמא שלמים הן: **אין זה מזיד.** בתמיה וכי אין זה כמחלל מזיד שלמים על עולות: **מכיון שתנאי ב"ד הוא.** עקרו לשם שלמים מיניה וכאילו לא נתקדש מעולם לשם שלמים ואין זה מחלל כמזיד: **עד דאנא תמן.** כשהייתי בבבל שמעתי ששאל ר"י לשמואל הפריש שקלו ומת מה יעשה בו: **מותר עשירית האיפה של כה"ג.** כגון שהפרישו מעות לעשירית האיפה של היום וניתותר שאינו ראוי למחר מה יעשה בו: **יוליכם לים המלח.** לא נהנין ולא מועלין בו: **חוצה אותה ואח"כ מקדשה.** אבל הכלי שמודדין בו העשרון לא היה קודש: **מקדשה.** כל העשרון בעשרון: **כ"ג מקריב מחצה ומחצה אבד.** כ"ה במנחות פרק המנחות: ואיירי כגון שנטמאת מחצה של בין הערבים שמביא עשרון שלם וחולקו ומקריב מחצה ומחצה אבד שמעינן דליתה קדושה למחצין אלא כולו בבת אחת וכיון דלא צריך למחצה השני שכבר נתקדש הרי הוא אבד וקשיא לר"י: **שכן אפי' מעות.** שנותר מעשירית האיפה סובר ר"י שילכו לים המלח דה"ל מותר עשירית האיפה וכדאמר ר"י נמקון וכ"ש הסולת שנותר: **כ"ג מכניסה פליגא על ר"י נמצאו וכו': נמצאו ב' חצאין וכו'.** קאי אכה"ג שהקריב מחצה שחרית ומינו אחר תחתיו מביא עשרון שלם וחולקו ומקריב ומחצה אבד נמצאו ב' חצאין אובדין וב' חצאים קריבין: **תעובר צורתן.** ויפסול בלינה וקשיא לר"י למה ליה עיבור צורה ולמה יוצא לבית השריפה הוא לא נתקדש מעולם ולאו משום מותר עשירית האיפה יוליכם לים המלח אבל שריפה לא צריך: **פתר לה.** למפני כר"י דאמר עשרון מקדש וכיון שצריך ליתנו לתוך העשרון כדי לחלותו דלכ"ע לחצות צריך להביא עשרון שלם מביתו כדי לחלותו א"כ כבר נתקדש ויוצא לבית השריפה: **כשהכהן מתקרב תחלה לעבודה.** והיינו יום חנוכו צריך להביא עשירית האיפה משלו שנאמר זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו עשירית האיפה וגו' ובניו היינו כהנים הדיוטים: **ועובד בידו.** הוא עצמו מקריבה: **בו ביום נתקרב בתחלה לעבודה.** כהן שלא עבד כל ימיו ונתמנה להיות כהן גדול: **מביא שתים.** שתי מנחות מעשירית האיפה: **אחת לחנוכו.** ככהן הדיוט: **ואחת לחובת היום.** שהוא חביתי כ"ג שמקריב בכל יום: **תופיני.** כתיב מרבכת תבואנה תופיני וקדרים בשעת הבאה לא תאפנה אבל לא בלילה שלפניו: **ואין בשחרית תופיני.** היינו קודם עלות השחר לא יאפו אותן: **ופריך והא תנינן.** בתמיד פ"ק: **העמידו עושי חביתין בשחרית קודם עלות השחר לעשותן חביתין.** ושמעינן שבלילה היתה נאפית: **ומשני לעשות חמין לרבכה.** העמידוהו אז אבל לאפות לא היו אופין עד עלות השחר (ודברי הר' אליהו פולדא בסוגיא זו אינן מחוורים): **מטגנה.** במחבת ואח"כ אופה אותה בתנור: **תאפינה נא.** בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו אל תאכלו ממנו נא כלומר תהא מבושלת קצת ולא כל צרכה והיינו טעון דהכא מודו כ"ע דתרווייהו בעינן דכתיב על מחבת בשמן וכתב תופיני: **תאפינה רבה.** אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה: **תאפינה נוי.** בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה תחלה הרי היא שחורה מן השמן ומן המחבת: **אתיין אילין פלגוותא וכו'.** כלומר פלוגתא דאמוראי אתיין כפלוגתא דהנך תנאי ודלמסיק: **לא סוף דבר שמת.** לאו דוקא שמת כה"ג מביא השני עשרון שלם מביתו אלא אפי' נטמא הכה"ג נמי הדין כן: **ואפי' נדחה ממום.** בעיי' היא אם נדחה הכה"ג מחמת מום אם קרב מנחתו או משל שני ופשוט מהא דתני ר"י ב"ש מגרדליה דאפי' נדחה ממום מביא השני עשרון שלם מביתו: **ת"ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה.** דמשל יורשים קריבה עד שיעמוד אחר: **יכול יקריבו.** היורשים לחצאין כמו שהיה אביהן עושה: **אותה כולה.** וה"ק כשהאחר מבניו יקריב לאחר שמת אביו יעשה אותה כולה ולא חציה: **ממי שהבריות שלו.** ממי שהעולם שלו וקמ"ל דהיינו מתרומת הלשכה שכבר הקדישו הצבור לשמים: **כליל להקטרה.** שלא יעשו ממנה שיריים לאכילה. לי"מ שיקטירו שלימה ולא לחצאין כל זמן שהיא קריבה משל צבור דקריבה שלימה לא פליגי בה ר"י ור"ש: **תמן הוא אומר משל יורשין.** במתני' קאמר דתנאי ב"ד הוא שיהא משל צבור משמע מדאורייתא באה משל יורשין: **והכא.**

ריבב"ן

דבעזרה אסור דאין יכול להביא חולין בעזרה ואעפ"י שבאכילת חולין לצורך אכילת קדשים הן מלח של הקדש לא יאכל עמהן: **ועל הפרה שלא יהיו מועלין באפרה.** בפ' התכלת פריך וכי תקנה דרבנן היא מדאורייתא היא דכתיב חטאת היא מלמד שמועלין בה. בה מועלין ולא באפרה אמר רב אשי שתי תקנות הוו דאורייתא בה מועלין באפרה אין מועלין כיון דחזו דקא מזלזלין וקא עבדי מינה למכתן גזרו בה מעילה כיון דקא חזו דקא פרשו מספק הוא אוקמוה אדאורייתא: **ועל הקינין הפסולות.** קיני זונה שנפסלו והיא אינה יודעת ואוכלת בקדשים

תקלין חדתין

הוקדשו לשלמים שנקנות ג"כ בשרין ולא לעולות וכולן נמי שלמים: **אמר רבי זעירא כמה דאת אמר כו'.** רבי זעירא פריך לה לקושיא קמא דאימא וכרים הוי לשלמים והילך מקריב עולות. דלא קשיא כלל דהא לעיל גבי קינין ונחלי עולה דפריך דים מעלה קריבה עולה ואמרי' תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקריבו עולות ה"נ תנאי ב"ד הוא על האובדות שיקריבו עולות אע"ג דחזי לשלמים ולא צריך לאוקימתא דרבי הושעיא ודרבי יוחנן: **הפריש שקלו.** פרישנא לעיל ועקט לה הכא איידי דאיירי במתני' בכ"ג שמת והכא נמי מביא פלוגתא דר"י ורשב"ל בעשירית האיפה: **עשירית האיפה של כ"ג.** שמקריבין בכל יום והן הנקראים חביתין כמ"ש ועל מחבת בשמן תעשה ותנן במנחות (נ' ע"ב) חביתי כ"ג לא היו באין חצאין אלא מביא עשרון שלם וחולקו ומקריב מחצה בבקר ומחצה בין הערבים כו' והטעם דכתי' מחציתה בבקר וגו' מחצה משלם הוא מקריב וס"ל לר' יוחנן דכשמביא העשרון שלם תחילה חוצה לחצאין ואחר כך מקדש החצי דבקר כו' וטעמיה שיוקדש אליה כדין: **ור"ל אמר מקדשה כו'.** דכתיב מנחה מחציתה שקודם שיחצה יהיה בקדושת מנחה: **מתניתין פליגא מקריב מחצה כו'.** הוא מתניתין במנחות שם בכ"ג שהביא מחצה בבקר ומת ומינו אחר תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו וחצי של ראשון אלא מביא עשרון שלם וחולקו מקריב מחצה ומחצה אבד וקשיא לרבי יוחנן דס"ל חוצה תחלה א"כ למה מחצה אבד הא לא נתקדש חצי השני: ומשני **שכן אפילו מעות כו'.** שזה נקרא מותר עשירית האיפה והוא ק"ל לעיל אפי' במעות דמותר עשירית האיפה יוליכם לים המלח: ה"ג **מתני' פליגא על ר"י נמצאו ב' חצאין כו'.** במתניתין הנ"ל והיינו מחצה שנשאר מכ"ג שמת ומחצה שישאר ממנו ותני עלה שם (נ' ע"ב) תני תנא קמיה דר"נ וכ"ה בתוספתא פ"ז דמנחות: **ראשון.** שנשאר מכהן ראשון: **צורתן.** יפסלו בלינה וקשיא לרבי יוחנן דלדידיה מעיקרא לאיבוד אזלי ודינן כדין מותר עשירית האיפה ל"ל עיבור צורה וגם מה זה שריפה כדין קדשים: **פתר לה כר עשרון מקדש.** כלי העשרון ולכן בעי עיבור צורה ושריפה דע"כ מביא עשרון שלם: **כשהכהן מתקרב כו'.** כמ"ש זה קרבן אהרן וגו' ביום המשח אותו עשירית האיפה וגו' והוא לשון הספרא פרשת צו פ' ג': ה"ג **ועובדה בידו כו'.** והכי גרסינן בספרא שם ובתוספתא סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעזרה אא"כ הביא עשירית האיפה משלו ועובדה בידו כו':

אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט. דתניא במנחות (נ"א ב') זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו יכול יהיו אהרן ובניו מקריבין קרבן אחד ת"ל אשר יקריבו לה' אהרן בפני עצמו ובניו בפני עצמם בניו אלו כהני הדיוטות: ה"ג **עבודתן פסולה.** דעשירית האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם לדורות: **בעי מימר בו ביום נתקרב תחלה כו'.** שנתקרב ראשון לעבודה שלא עבד מימיו כלל ובו ביום נתמנה להיות כהן גדול מביא שנים אחד לחינוכו שנתחנך לכהן גדול ואחד לחובת היום שצריך בכל יום ומה שאמר בעי מימר משום דהוה ס"ד שיהיה עולה חינוך דכהן גדול גם כן לתחלת עבודה ובאמת אינו כן כדמסיק בהדיא בבבלי מנחות (נ"א א') שצריך ככהן גדול שלם: **תופיני.** הא דכתיב בפרשת עשירית האיפה מרבכת תבואנה תופיני כו' דריש תבואנה לתנה אתופיני שבשעת הבאה תאפה ולא בשחרית: **העמידו עושי חביתין.** קודם היום לעשות חביתין וקס"ד לאפות אלמא דקודם היום נאפו: **לעשות חמין לרבוכה.** אבל לא לאפות: **אופה אותה כו'.** אופה בתנור תחלה ואחר כך מטגנה במחבת: **תאפינה נא.** בשעת אפייתה בתנור תהא נא כמו אל תאכלו ממנו נא כלומר תהא מבושלת קצת ולא כל צרכו והיינו טעמא דהכא כ"ע מודו דתרווייהו בעינן כדכתיב על מחבת בשמן וכתיב תופיני אלא דסבירא ליה להך מאן דאמר תחילה טיגון ואחר כך אופה: **תאפינה נאה.** בשעת אפייתה בתנור תהא נאה ואם מטגנה בתחלה הרי היא שחורה מן השמן ומן המחבת והוא כמ"ד אופה ואחר כך מטגן: **רבה.** אפיות הרבה אופה ומטגנה ואופה. ומפרש לה במנחות (נ' ב') דאית ליה תרווייהו אית ליה נא מש"ה אופה אחר הטיגון ואית ליה נאה משום הכי אופה תחלה וברש"י מנחות שם מייתי עוד לישנא אחרינא: **לא ס"ד שמת.** אמתני' דמנחות שם קאי דקתני כהן שהביא מחצה שחרית ומת ומינו כהן אחר תחתיו לא יביא כו' וחצי עשרון של ראשון ומפרש דלאו דוקא מת: **אפילו נטמא כו'.** בעיא היא דקאמרת דלר"ד מת אם אפילו נטמא נמי ס"ל דדינא הכי שהכהן השני אשר יתמנה תחתיו לא יביא חצי עשרונו של ראשון או נדחה ממום דוקא קאמרת וה"ק לא סוף דבר שמת אלא אפילו נדחה ממום נמי דינא הכי אבל נטמא כיון דהדר חזי לא דמי למת ופשיט ליה מדרבי יוסי בן עזי מגרדליה דנדחה ממום קאמר: **מנין לכהן גדול שמת ולא מינו אחר.** הא נמי אמתני' דמנחות (נ"א ב') קאי ולפרושי טעמא דר"י דקאמר התם לא מינו אחר תחתיו כו' ר"י"ה משל יורשין קאמר הכא מנין להא דר"י ומייתי לה הכא כדי לאפוקי טעמא דר' שמעון ולמרמא דידיה אדידיה: **ת"ל מבניו יעשה אותה.** משל יורשים קריבה עד יעמוד אחר: **יכול יקריבו לחצאין.** כמו שהיה אביהן עושה: **כליל בהקטרה.** שלא יעשה ממנה שירים לאכילה. עיין שם ברש"י עוד ל"ל: ה"ג **תמן אמר משל צבור ד"ה.** היינו

משנת אליהו

כדמיתן עולות וכו' יהושע דפ"ד הלכה ז' ועי' בסוגיא שם: **עשירית האיפה של כ"ג.** עי' מ"ש כפי' ונפל קרבן עוף פירש כנטמאת מחצה של בין הערבים ובכריו תמוהים דהנים מתני' מפורשת דשם יתבאר מבריתה: **פתר לה כר"ש.** ובנוסחת הירושלמי כר' ישמעאל ועי' מנחות (נ"א א') ושם (נ' ע"א): **ה"ג כשהכהן מתקרב כו' עבודתן פסולה.** ועי' הספרים כשרה וכן הוא בתוספתא דסוף שקלים ודפ"ג דחגיגה וכ"פ הרמב"ם פ"ה מהל' כה"מ הל' ט"ו ובספרא פ' צו הגיר' פסולה ועי' בק"א שם וע"פ אותו הספרא מחק רבינו הגדול מהספרים וגרס פסולה וכן הוא בהדי' בירושלמי ריש יומא ר"י בר"ח אמר עשירית האיפה ומכפרים מעכבין [illegible] **סוף דבר שמת אפילו נטמא ואפילו כו'.** נראה טעם רבינו שמחק מלת אלא דכיון דנגרם אלא א"כ מבחתא דשינוין פשיטא דנטמא הוא כמו מת ומה מבעי' ליה בנדחה ממום למה יהיה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמא דנדחה ונראה אלא דהאבעיא קאי אשניהם ולא אלא בנדחייתא אלא נדחה

מסורת הש"ס

א) לעיל פ"ב הל"ד וש"נ, ב) עי' מנחות מח א, ג) שם נ ב, ד) תו"כ פ' צו פ"ג, ה) עי' מנחות עח א, ו) תמיד כח א, ז) אדא, ח) לרבכה, ט) מנחות נ ב, י) רבה, כ) נוי, ל) מטגנה ואח"כ אופה, מ) אופה אותה ואח"כ מטגנה, נ) שם נא ב, ס) כהן, ע) ע"ש,

עין משפט נר מצוה

כא א מיי' פרק ג משקלים הל"ב:

כב ב מיי' פרק ה מפהמ"ק הל"ח:

כג ג מיי' פרק י"ג ממעה"ק הל"ב:

כד ד מיי' פרק ג מתמידין הל"ח:

כה ה מיי' פרק א מכלי המקדש הלכה יט:

כו ו מיי' שם פ"ה הלכה טו:

כז ז מיי' שם הל"ו:

כח ח מיי' פרק ח מבית הבחירה הלכה יא:

כט ט מיי' פרק י"ג ממעה"ק הל"ג:

ל י מיי' פרק ג' מתמידין הל"ח:

לא כ מיי' פרק ג מתמידין הל"ב:

נוסחת הבבלי

(א) תנאי ב"ד על האובדות כו' א"ר אמי כו' א"ר אמי כו': (ב) כר"ש דאמר ר"ש עשרון כו': (ג) האיפה ושגרה כו' ואחת לעבודת היום כו' חביתין א"ר יוסי לעשות כו' אותה ר"ח בשם ר"ח כו' רבי אמר תופיני רינה ר' דוסא אומר תופיני נוי אתיין כו' מ"ד תופיני נוי כו': (ד) ר"י ב"ע דגדליה כו': (ה) אמר חייא בר אבא כו':

הגהות הגר"א

[א] צ"ל מתניתין פליגא על ר' יוחנן נמצאו וכו' וכ"ג גי' הק"ע: [ב] גירסת הגאון ז"ל פתר לה כר"ש ועי' מנחו' (כו. ושם ס.): [ג] צ"ל ועובדה בידו. וכ"ה בספרא ובתוספתא סוף שקלים כהן הדיוט אין נכנס לעזרה אא"כ הביא עשירית האיפה משלו ועובדה בידו וכו': [ד] צ"ל עבודתן פסולה דעשירית האיפה מעכבת בכהונת כהנים גם לדורות וז"ל הרב בעל ת"מ בגי' הספרי' עבודתן כשירה וכ"ה בתוספ' דסוף שקלים ודפ"ב דחגיגה וכ"פ הרמב"ם פ"ה מהל' כה"מ הלמ"ו אמנם בספרא פ' צו הגי' פסולה ועי' בק"א שם וע"פ אותו הספרא מחק רבינו מלת כשירה וכתב פסולה וכ"ה בהדיא בירושל' ריש יומא ר"י ב"ח אמר עשירית האיפה ומכפרים מעכבין וכ"ה בילקוט פ' צו סימן תפו וכן משמע בש"ס דילן יומא (ה.) ע"ש. ועי' במ"ח כי הוא נותן טעם לשבח לגי' הגאון ז"ל: [ה] חלוף גרסאות יש כאן וה"ג אתי אלין פלגות' כאלין פלגות' תופיני תאפינה נא ר' אומר תופיני נאה ר' יוסי רבה אמר תופיני רבה מ"ד תופיני נא כמ"ד מטגנה ואח"כ אופה מ"ד תופיני נאה כמ"ד אופה אותה ואח"כ מטגנה ועי' מנחות (נ:) וברש"י מנחות שם מייתי עוד לישנא אחרינא: [ו] ה"ג לא סוף דבר שמת אפילו נטמא ואפילו נדחה ממום ר' יוסי בן עזי וכו'. ול"ג אלא וז"ל הרב בעל ת"מ נראה טעם דמחק רבינו מלת אלא דכיון דנגרם אא"כ משמעותא דקושין פשיטא הוא כמו מת ומה מבעיא בנדחה ממום למה יהיה נדחה ממום דלא חזי לעולם עדיף מנטמא דנדחה ונראה אלא דהאבעיא קאי אשניהם ולא אלא בנדחייתא אלא נדחה ממום ונטמא נשאר בבעי' והרמב"ם דפסק בפ"ג מהלכות תמידין הל"כ כהן שהקריב מחצה ומת או נטמא או נולד בו מום וכו' פסק הבעיא לחומרא ודלא כמ"ש בק"ע: [ז] ה"ג שנאמר חק עולם משל עולם כליל תקטר כליל להקטרה רבי בא בר ממל וכו' כצ"ל והשאר שבינתים נמחק: [ח] ה"ג תמן הוא אומר משל צבור דבר תורה והכא אמר מתנאי ב"ד א"ר חייה בר אבא יאות הוא מקשה אתא ר' יעקב ב"א ר' אבהו בשם ר"י ד"ת הוא שתהא באה משל צבור הייתי אומר יגבו לה התקינו שתהא באה מתרומת הלשכה כצ"ל. וה"פ תמן הוא כמתני' דמנחות דאמר משל עולם והכא כמתני' דילן קאמר משל צבור כדקאמר מחק עולם [illegible] פשיטא דמשל צבור ד"ת מקרא דחק עולם אבל הייתי אומר שלא ליקח אותה מתרומת הלשכ' אלא לגבות מכל יחיד ויחיד להכי משמע קרא דחק עולם משל עולם והתנו ב"ד שיהא מתרומת הלשכה ותלמיד טועה נסתבך בתירוצא דבבלי שם והכריע לה בתירוצא דהכא דירו' ולא נהיר ולא נהיר דסוגיא דירושל' ס"ל דלא הוי אלא חדא תקנה ובבבלי מפני כ' תקנות הוו:

ציון ירושלים

פ"ד ממחוסרי כפרה הל"ב דכל שאפשר לעמוד על קרבנם בודאי צריכין לעמוד וע"כ דהיו הכהנים גם על קרבנות יחיד. ועי' שבת נה מתוך שהוא את קיניהן שלא הלכו אלא בעליהן משמע דהיו עומדין שם שידעין היו שהכהנים מתרשלים בדבר. ועי' עירובין דף לב תוקה על ב"ד משמע דלא היה שם וצ"ע:

גליון הש"ס

[א] לא ידעתי לו מקום והגר"א הגיה כר"ש גם זה לא מצאתי. ואולי צ"ל ר"י והוא ר' יוסי עי' מנחות לא או ר"מ והוא הת"ק שם אפשר לקיים הגי' הישנה והוא כר' ישמעאל דרבי ישמעאל עי' מנחות נו ע"ב: [ב] נראה דלדרשה זו כוון הרמב"ם פ"ג מתמידין הל"ט תופיני וכו' ולא תאפה מבערב שגם זה נדרש מתופיני ומיושב קושית הלח"מ שם ודוק:

תורה אור השלם

1. עַל מַחֲבַת בַּשֶּׁמֶן תֵּעָשֶׂה מֻרְבֶּכֶת תְּבִיאֶנָּה תֻּפִינֵי מִנְחַת פִּתִּים תַּקְרִיב רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ: ויקרא ו יד 2. וְהַכֹּהֵן הַמָּשִׁיחַ תַּחְתָּיו מִבָּנָיו יַעֲשֶׂה אֹתָהּ חָק עוֹלָם לַיְיָ כָּלִיל תָּקְטָר: ויקרא ו טו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones